

Wat is een ware christen?

**Wat is een
ware
christen?**

DIT BOEKJE MAG NIET WORDEN VERKOCHT.
Het is een kosteloze publikatie, uitgegeven in
het algemeen belang door de Wereldwijde
Kerk van God.

Oorspronkelijke titel:
What Is a Real Christian?

Pagina 1: Oorspronkelijke tekst van Clayton D. Steep
Pagina 9: Oorspronkelijke tekst van Roderick C. Meredith
Pagina 16: Oorspronkelijke tekst van Leslie L. McCullough
Pagina 22: Oorspronkelijke tekst van Herbert W. Armstrong (1892-1986)
Pagina 29: Oorspronkelijke tekst van Herbert W. Armstrong (1892-1986)
Pagina 35: Oorspronkelijke tekst van Roderick C. Meredith

© 1988 Worldwide Church of God
Alle rechten voorbehouden
Printed in U.S.A.

ISBN 1-55825-240-1

Inhoud

Hoofdstuk Een

WAT IS EEN WARE CHRISTEN? 1

Hoofdstuk Twee

HOE KAN MEN EEN WARE
CHRISTEN HERKENNEN? 9

Hoofdstuk Drie

WAT BEDOELT U PRECIES
MET BEKERING? 16

Hoofdstuk Vier

WAT IS WARE
GODSVRUCHT? 22

Hoofdstuk Vijf

MOET U TRACHTEN
ANDEREN TE BEKEREN? 29

Hoofdstuk Zes

WAT IS „WERELDS”? 35

WAT IS EEN WARE CHRISTEN?

WAT IS EEN CHRISTEN? Wat is het werkelijke christendom? Het is tijd dat de onzekerheid daaromtrent uit de weg wordt geruimd.

Jezus heeft duidelijk uitgelegd wat een ware christen is. Hij heeft daarover geen twijfel laten bestaan. Wanneer wij zijn woorden overwegen, moeten wij ons afvragen waarom de eigenschappen die Hij heeft beschreven zo moeilijk te vinden zijn, zelfs in officieel christelijke landen.

Neem bijvoorbeeld een van Jezus' leerstellingen in Lukas 6, in wat vaak de Bergrede genoemd wordt. Niets staat meer centraal in het christendom dan dit onderdeel van de Bijbel. Hoevaak echter ziet men dat Jezus' uitspraak van vers 27 in praktijk wordt gebracht? Deze luidt: „Hebt uw vijanden lief, doet wel degenen, die u haten.”

Enkele van de bloedigste oorlogen uit de geschiedenis zijn gevoerd door christelijke naties. „Er zijn geen oorlogszuchtiger volken dan die welke het christendom belijden”, merkte Pierre Bayle, een 17e-eeuwse Franse filosoof, eens op met betrekking tot het christelijke Europa. Dit had ook in de 20e eeuw geschreven kunnen zijn.

Belijdende christenen hebben oorlog tegen elkaar gevoerd, zoals ook mensen van andere godsdiensten elkaar onderling hebben bestreden. Zij hebben elkaar op het slagveld aan stukken gereten, terwijl zij tot dezelfde God om de overwinning baden.

De engelse dichter Shelley schreef: „Het christendom wordt met dezelfde middelen gesteund als ieder ander volksgeloof. Oorlog, gevangenneming, moord en leugens; daden van uitzonderlijke en onvergelykelijke wreedheid hebben het gemaakt tot wat het is.”

Hoe is dit mogelijk? Degene die men als de grondlegger van de christelijke religie beschouwd en die door de belijdende christenen „Heer” wordt genoemd, leerde zijn volgelingen: „Hebt uw vijanden lief, doet wel degenen, die u haten; zegent wie u vervloeken; bidt voor wie u smadelijk behandelen” (Lukas 6:27-28).

Als deze leerstellingen van Jezus in vredestijd al nauwelijks navolging vinden onder belijdende christenen, hoeveel te minder dan wel niet in tijd van oorlog tussen christelijke naties.

Jezus zei ook: „En gelijk gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun evenzo” (vers 31). Men noemt dit de Gulden Regel. Hij wordt beschouwd als onderwerp voor een passende spreuk om aan de muur te hangen of aan een bedelarmband te laten bungelen of om aan kleine kinderen te onderwijzen.

Maar ernaar leven, dat is een andere zaak!

Jezus heeft deze leerstelling echter niet als een vrijblijvende suggestie bedoeld. Hij heeft haar niet als onderwerp voor een dagoverdenking gepresenteerd. Voor Jezus was het een levende wet die Hij zijn navolgers, christenen, gebod toe te passen in hun dagelijks leven.

Werkt het?

„Weest barmhartig,” vervolgde Jezus, „gelijk uw Vader [God] barmhartig is. En oordeelt niet en gij zult niet geoordeeld worden. En veroordeelt niet en gij zult niet veroordeeld worden; laat los en gij zult losgelaten worden” (vers 36-37).

Hoevaak wordt hetgeen plaatsvindt beheerst door barmhartigheid en vriendelijkheid? Denk aan de concurrentiestrijd en de hebzucht in het zakenleven, het bedrog en de zwendel. De nadruk in de wereld van vandaag wordt in de eerste plaats gelegd op het anderen te slim af zijn, ook als het noodzakelijk is hun daarvoor schade te berokkenen. En de hedendaagse Westerse wereld heet een christelijke wereld te zijn.

De politieke atmosfeer is vervuld van laster, propaganda en veroordelingen.

Roddel en achterklap zijn ook in gewone conversatie geliefkoosde thema's. Films, romans en televisieprogramma's, waaronder shows voor kinderen, gaan uit van het idee van wraakneming. Dit alles dus in christelijke landen!

Waar zien we oprechte vergeving? Voorbeelden van werkelijke barmhartigheid van de ene mens jegens de andere zijn opmerkelijk en gedenkwaardig wegens de ongebruikelijkheid ervan.

Jezus' onderricht betrof de grote thema's van het leven, maar is tevens van toepassing op eenvoudige kwesties van gebrek aan consideratie, zoals het verantwoordelijk zijn voor een lawaaiige radio of bromfiets, een blaffende hond, afval, schade aan openbare voorzieningen, graffiti, allemaal dingen die het leven voor anderen onaangenaam maken. De inbreuk op de principes die Jezus heeft gegeven is zo normaal dat men zich kan afvragen: waar zijn de christenen?

Een christelijke wereld?

De Bijbel beschrijft hoe een samenleving eruitziet wanneer haar godsdienst louter formeel is en niet de macht heeft het leven van de mensen te veranderen. De bijbelse beschrijving laat zich lezen als betreft het de voorpagina van een hedendaagse krant.

„Want de mensen zullen zelfzuchtig zijn, geldgierig, pochers, vermetel, kwaadsprekers, aan hun ouders ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig, liefdeloos, trouweloos, lasteraars, onmatig, onhandelbaar, afkerig van het goede, verraderlijk, roekeloos, opgeblazen, met meer liefde voor genot dan voor God, [mensen] die met een schijn van godsvrucht de kracht daarvan verloochend hebben” (2 Tim. 3:2-5).

Het klinkt allemaal erg bekend!

Jezus wist dat sommigen onder zijn gehoor Hem hun „Heer” noemden en beweerden tot zijn volgelingen te behoren, maar dat zij zijn leer niet in praktijk brachten.

Jezus richtte de volgende woorden tot hen: „Wat noemt gij Mij Here, Here, en doet niet wat Ik zeg?” (Lukas 6:46.) Een „heer” is een heerser, een meester, iemand die gehoorzaamd moet worden. Eenvoudig gezegd zei Jezus dus: „Als

jullie mij niet gehoorzamen, noem mij dan ook niet 'Heer'!"

Maar al te vaak spreekt men over „de Heer” of „de Here Jezus”, terwijl men niet het flauwste idee heeft van wat Jezus zijn volgelingen heeft opgedragen. Jezus zei dan ook: „Niet een ieder, die tot Mij zegt: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie *doet* de wil mijns Vaders, die in de hemelen is” (Matth. 7:21).

Dit is een van de dingen die iemand tot een christen maken. Hij of zij *doet* wat Jezus heeft gezegd. Hij of zij volgt Christus. Degenen die als lid van Gods geestelijke gezin worden toegelaten, zijn „dezen, die het woord Gods horen *en doen*” (Lukas 8:21).

„Gij zijt mijn vrienden,” verklaarde Jezus, „indien gij *doet*, wat Ik u gebied” (Joh. 15:14).

En: „Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden *bewaren*” (Joh. 14:15).

Het is duidelijk dat alleen iemand die doet wat Jezus heeft geboden, die de principes die Hij onderwees in praktijk brengt, het recht heeft Hem „Heer” te noemen.

Een levenswijze

Het werkelijke christendom bestaat niet louter uit een reeks geloofsopvattingen. Het is niet een zich aansluiten bij een kerk naar keuze of het door geboorte in een kerkelijk gezin lid zijn van een christelijk kerkgenootschap. Het is niet iets dat men één dag per week of bij vlagen beoefent.

Het is een levenswijze. De eerste christenen verwezen naar het oorspronkelijke christendom als „de *weg* des Heren” (Hand. 18:25) en „de *weg* Gods” (vers 26). „Ik ben de *weg* en de waarheid en het leven”, verklaarde Christus (Joh. 14:6).

Waar christendom is de christelijke levenswijze. Niemand kan Jezus' leer volgen zonder een duidelijke verandering in zijn leven en levensstijl te ondergaan.

Let op hoe dit feit in het volgende voorbeeld wordt geïllustreerd: Een rijke jongeman kwam eens naar Jezus toe en vroeg Hem: „Meester, wat voor goed *moet ik doen* om het eeuwige leven te verwerven” (Matth. 19:16).

Deze man begreep dat men iets moet *doen* als men Christus wil volgen. Daarom vroeg hij: „Wat voor goed moet ik *doen*?”

Tegenwoordig zouden veel belijdende christenen antwoorden: „U hoeft niets te doen. U hoeft slechts Christus aan te nemen; alles is reeds voor u gedaan.”

Jezus' antwoord was heel anders! „Hij [Jezus] zeide tot hem . . . indien gij het leven wilt binnengaan, onderhoud de geboden” (vers 17).

Jezus sprak over de Tien Geboden. Want toen de jongeman vroeg: „Welke?”, noemde Jezus speciaal de geboden die met het betuigen van naastenliefde te maken hebben. Hierop antwoordde de rijke man dat hij die geboden al van kindsbeen af in acht had genomen (vers 20). Uiteraard was de jongeman als Jood opgevoed. Hij wilde echter een volgeling van Christus worden.

Jezus eiste van zijn volgelingen een werkelijk diepgaande bekering. Hij wist dat de jongeman een probleem had bij het naar hun ware bedoeling onderhouden van de geboden die betrekking hebben op de liefde tot, het geven aan, de naaste. Jezus vertelde hem daarom ondubbelzinnig dat zijn rijkdom een hinderpaal voor hem vormde en dat hij zich ervan moest ontdoen. Pas daarna zou hij een volgeling van Jezus, een christen, kunnen worden. (Natuurlijk verhindert het feit dat iemand rijk is hem of haar niet christen te worden. Abraham was rechtvaardig voor God en tegelijk een zeer rijk man. De menselijke natuur en iemands houding neigen er echter toe zich op zichzelf en de eigen welvaart in plaats van op de behoeften van anderen te richten.)

Bedroefd ging de jongeman heen, niet bereid zijn levenshouding te veranderen.

De meeste mensen hebben weliswaar buitensporige rijkdom niet als hun voornaamste probleem, maar het blijft een feit dat het in acht nemen van de Tien Geboden essentieel is voor het ontwikkelen van karakter en het beërven van Gods gratis geschenk: het eeuwige leven.

Misschien denkt u, net als de rijke jongeling, dat u de Tien Geboden vrij goed in acht neemt. Is dat werkelijk het geval? Lees ze eens een voor een na (zij zijn te vinden in Exodus 20 en Deuteronomium 5) om te zien of u ze toepast zoals Jezus bedoelde (zie Mattheüs 5:21-32) en of er in uw leven geen ruimte is voor verbetering. De kans bestaat dat u vooral verrast zult worden door wat het vierde en tiende

gebod te zeggen hebben in dit materialistische, industriële tijdperk. (Vraag schriftelijk een exemplaar aan van ons gratis boekje *De Tien Geboden*, dat een gedetailleerde uitleg van de geboden geeft.)

Ware bekering

Een ware christen zijn betekent het ontwikkelen van de geestesgesteldheid van Christus, te gaan denken zoals Hij denkt. Dit bestrijkt ieder moment van iedere dag.

Voor elke activiteit, elke maatschappelijke situatie, elke inspanning, voor elk doel en plan heeft Christus principes geopenbaard, principes die betrekking hebben op ieder facet van het leven. Wij moeten zelfs onze diepste gedachten laten beheersen door de *Heer Jezus* en „elk bedenksel als krijgsgevangene brengen onder de gehoorzaamheid aan Christus”, zoals de apostel Paulus het uitdrukte (2 Kor. 10:5).

Sommigen zal dit wat extreem in de oren klinken. Het staat evenwel in de christelijke Bijbel. De apostel Paulus herhaalde hiermee slechts wat de Bijbel steeds opnieuw zegt: Gods wil doen betekent zijn levenswijze in alle opzichten navolgen. Daarvoor moet echter een prijs worden betaald en voor sommigen is die prijs misschien te hoog. Die prijs is het opgeven van het eigen IK.

„De goddeloze verlate zijn weg en de ongerechte man zijn gedachten”, zegt God bij monde van de profeet Jesaja. „Want mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet mijn wegen, luidt het woord des Heren. Want zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde, zo zijn mijn wegen hoger dan uw wegen en mijn gedachten dan uw gedachten” (Jes. 55:7-9).

Een ware christen is iemand die de levenswijze, de gedachten en de wil van God nastreeft. Wat Jesaja beschreef is ware bekering, de soort bekering die nodig is om een christelijke levenswijze te beginnen (deze soort bekering wordt verder verklaard in hoofdstuk drie). Toen de apostel Petrus werd gevraagd hoe men christen kan worden, antwoordde Petrus dat men zich daarvoor moet bekeren, d.w.z. grondig *veranderen* (Hand. 2:38).

Deze geïnspireerde instructies worden tegenwoordig zelden opgevolgd. Waarom? Waarom wordt men slechts aange-

moedigd een spontane „beslissing ten gunste van Christus” te nemen om vervolgens „behouden” of „wedergeboren” te worden verklaard? Dat is niet de wijze waarop Petrus zei dat men de heilige Geest, de gift van God die tot eeuwig leven leidt, kan ontvangen. Geen wonder dat dergelijke „bekeringsen” vaak van korte duur zijn.

Waarom niet algemeen bekend?

Op dit punt struikelen veel mensen. Zij beginnen te denken dat zij begrijpen waar het in het ware christendom om gaat. En dan kijken zij om zich heen naar de mensen die zij kennen. Of zij denken aan personen die zij vroeger hebben gekend, vrienden of familieleden. En zij gebruiken hen als maatstaf.

Zij redeneren dat deze vrienden of familieleden weliswaar Jezus' expliciete instructies niet precies hebben opgevolgd, maar dat het toch geen slechte mensen waren. Zij leefden op een wijze waarvan zij dachten dat die goed was, net zoals miljoenen anderen die het christendom belijden en die gewoon goede mensen zijn. God zal hun het eeuwige leven of het behoud vast niet ontzeggen! God is immers genadig.

God is genadig, dat is waar. Maar wat bedoelde Jezus dan toen Hij zei dat het in acht nemen van de geboden en andere minder belangrijke eisen noodzakelijk is voor het ontwikkelen van karakter om Gods gift van het eeuwige leven te kunnen beërven? Hij bedoelde precies wat Hij zei. Al die miljoenen mensen die het christendom belijden zonder ooit te begrijpen wat het werkelijk is een christen, een volgeling van Jezus Christus, te worden, zullen uiteindelijk een gelegenheid krijgen om dit te begrijpen. Zij zullen ook leren dat het noodzakelijk is de geboden in acht te nemen teneinde de geest van Christus in zich te hebben, teneinde te denken volgens de wijze waarop Christus dacht. Dit omvat een oprechte bekering, geloof in Christus' boodschap over het koninkrijk van God, de doop en het ontvangen van de heilige Geest. Men moet tot het besef komen van wat men in werkelijkheid is en van wat men *moet* zijn.

Indien dit leerproces niet tijdens dit leven plaatsvindt, dan zal dat zijn in een toekomstige periode, wanneer Gods bestuur over de aarde regeert. In die tijd zullen alle doden die

nog geen kans op behoud hebben gehad worden opgewekt en de gelegenheid krijgen de op gehoorzaamheid aan Gods wetten gebaseerde levenswijze te kiezen. Dit is de enige weg naar waar geluk. Die periode wordt beschreven in Ezechiël 16:55 en 60-63, Mattheüs 11:20-24, Lukas 10:12-14 en Openbaring 20:11-12. Deze periode van oordeel komt na het millennium (Openb. 20:2-4). „De overige doden werden niet weder levend, voordat de duizend jaren voleindigd waren” (vers 5). Dit oordeel zal voorzien in een leven van nieuwe ervaringen, zoals het oordeel dat in dit huidige leven plaatsvindt met betrekking tot de ware christenen van deze tijd (1 Petr. 4:17).

Iedere mens die ooit heeft geleefd zal de kans krijgen op behoud, de gelegenheid het eeuwige leven in het koninkrijk of gezin van God te beërven als Gods gift. Voor de meeste mensen zal die tijd komen wanneer hun leven reeds voorbij is en zij gestorven zijn en in een toekomstige opstanding opnieuw tot leven worden gewekt. God tracht niet nu de gehele wereld te redden. De Bijbel zegt dat in het algemeen „het de mensen beschikt is, éénmaal te sterven en *daarna* [in een toekomstige opstanding] het oordeel [niet een vonnis, maar een test- en beoordelingsperiode: de eerste en enige echte kans voor de meerderheid van de mensen op behoud]” (Hebr. 9:27).

Jezus gebod zijn discipelen: „Gaaf in door de enge [nauwe] poort, want wijd is de poort en breed de weg, die tot het verderf leidt, en velen [duizenden miljoenen] zijn er, die daardoor ingaan; want eng is de poort, en smal de weg, die ten leven leidt, en WEINIGEN [dit slaaf op het *huidige* tijdperk] zijn er, die hem vinden” (Matth. 7:13-14).

Maak niet de vergissing door wat de Bijbel beschrijft als waar christendom te beoordelen aan de hand van de geloofsopvattingen van mensen die u kent of gekend hebt; zij hebben misschien nooit begrepen wat het werkelijke christendom is.

Om een ware christen te zijn moet men bereid zijn te doen wat Jezus heeft geboden. Hij heeft de weg naar een werkelijk overvloedig leven gewezen. Zijn woorden zijn in de Bijbel vastgelegd. Maar ze zijn alleen van nut voor wie ze leest en dan besluit zich aan God te onderwerpen en ze na te volgen. „Indien gij dit weet,” zei Jezus, „zalig zijt gij, *als gij het doet*” (Joh. 13:17).

HOE KAN MEN EEN WARE CHRISTEN HERKENNEN?

Wordt het aan iedere mens zelf overgelaten vast te stellen wat de term *christen* betekent?

Of kan het zijn dat God, de uiteindelijke autoriteit, beslist? Toch fluistert Hij ons niet in het oor wie al dan niet christen is! Hij geeft ons op die wijze ook geen andere informatie. Hoe maakt God de Schepper zijn kennis dan aan ons bekend?

Gods gedachten worden geopenbaard in het geïnspireerde boek dat wij de Bijbel noemen. Jezus zei: „Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van alle woord, dat uit de mond Gods uitgaat” (Matth. 4:4). Jezus zei ook dat „de Schrift niet kan gebroken worden” (Joh. 10:35).

De apostel Paulus schreef: „Elk van God ingegeven schriftwoord is ... nuttig om te onderrichten ... en op te voeden in de gerechtigheid” (2 Tim. 3:16).

Zijn wij bereid ons te laten onderrichten en leiden door de geïnspireerde woorden van God zelf? Zijn wij bereid ons door de Bijbel, in duidelijke taal, te laten vertellen wat „christelijk” is en wat niet?

Wat de Bijbel zegt

Hoeveel christenen bestuderen de Bijbel om er achter te komen wat Gods wil is? Het is misschien verbazingwekkend, maar studies op het gebied van godsdienst hebben herhaalde-

lijk uitgewezen dat de meeste mensen die van het bestaan van de Bijbel op de hoogte zijn, niet in staat zijn zelfs maar de namen van de vier evangeliën te noemen, laat staan wat daar in staat!

Zoals we in hoofdstuk een hebben gezien, moeten wij om ware volgelingen van Jezus Christus — *echte christenen* — te worden, leren doen wat Jezus heeft onderwezen (Lukas 6:46). De sleutel is niet louter geloven *in* Jezus Christus, maar Hemzelf geloven en doen wat Hij zegt.

Jezus verheerlijkte de Tien Geboden en gaf ze een nog grotere kracht. Hij zei dat wij niet alleen niet mogen doden, maar ook het soort toorn moeten vermijden dat in wezen de geest van doodslag is (Matth. 5:21-22).

Christenen moeten niet alleen trouw blijven aan hun huwelijkspartner en nooit overspel plegen, maar, zei Jezus: „Ik zeg u: Een ieder, die een vrouw aanziet om haar te begeren, heeft in zijn hart reeds echtbreuk [overspel] met haar gepleegd” (Matth. 5:28).

En even later zei Jezus: „Hebt uw vijanden lief; zegent ze, die u vervloeken; doet wel dengenen, die u haten; en bidt voor degenen, die u geweld doen, en die u vervolgen” (vers 44; *Statenvert.*).

De onverbloemde woorden van Jezus van Nazareth zijn gezaghebbend. Maar wat moeilijk is het om deze geïnspireerde woorden van Christus voor de hoofdstroom van het hedendaagse christendom „aanvaardbaar” te maken!

Wat zou er gebeuren als ze letterlijk werden gehoorzaamd als de geïnspireerde leerstellingen van de Zoon van God? Als iedereen zijn vijanden werkelijk liefhad, zouden er nergens meer oorlogen en moorden plaatsvinden!

Als Jezus' onderricht in praktijk werd gebracht, zou er geen sprake meer zijn van overspel. Denk eens aan wat voor effect dat zou hebben op het echtscheidingscijfer! Ten aanzien van het huwelijk heeft Jezus immers gezegd: „Zo zijn zij niet meer twee, maar één vlees. Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheidde de mens niet” (Matth. 19:6).

De sleutel: gehoorzaamheid

Johannes, de apostel die Jezus het meest liefhad, schreef over de diepste betekenis van het christen-zijn en over hoe

wij een nauwe relatie met God en met Christus kunnen hebben.

Hij liet zien hoe wij kunnen weten wie al dan niet een ware christen is: „En hieraan onderkennen wij, dat wij Hem kennen: *indien wij zijn geboden bewaren*. Wie zegt: Ik ken Hem, en zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar en in die is de waarheid niet” (1 Joh. 2:3-4).

Voor het „kennen” van God en Christus — en zij zijn „één”, in volledige harmonie, zoals Christus zei — moet men het soort karakter dat zij bezitten *ervaren*. En Gods karakter komt tot uitdrukking in zijn wet, de Tien Geboden. Zij die zeggen dat zij christen zijn, maar niet zijn geboden onderhouden, kennen niet door ervaring het karakter van God.

Wat voor karakter heeft God? „God is liefde” (1 Joh. 4:8).

En: „Want *dit* is de liefde Gods, dat wij zijn *geboden* bewaren. En zijn geboden zijn niet zwaar” (1 Joh. 5:3).

Een ware christen zal dus „wandelen met God”, zal leven naar Gods wet van liefde, de Tien Geboden. En door dit soort goddelijk karakter te beoefenen, zal hij God gaan begrijpen en „leren kennen”. De ware christen zal God *in* zich laten leven.

De heilige Geest schenkt kracht

Op dit punt vragen sommige mensen zich misschien af hoe zij „volmaakt” kunnen worden. Zij hebben van geestelijken gehoord dat de wet geestelijk is en men niet in staat is zich eraan te houden.

Inderdaad, Gods wet *is* geestelijk. En de mens op zich, afgesneden van God, kan die geestelijke wet niet op volmaakte wijze in acht nemen.

Wat is dan het antwoord?

Om te beginnen eist God geen onmiddellijke volmaaktheid. Maar Hij draagt ons op: „Wast op [groe] in de genade en in de kennis van onze Here en Heiland, Jezus Christus” (2 Petr. 3:18).

Het werkelijk christelijke leven is een leven van leren en overwinnen en van groeien naar het goddelijke karakter dat ons ideaal is. Het is geen leven van excuses of van onbegrip, waaruit blijkt dat wij *zelfs niet proberen* Gods wet te onderhouden en het voorbeeld van Jezus te volgen. Jezus zei

immers dat wij zijn geboden moeten bewaren „gelijk Ik de geboden mijns Vaders bewaard heb” (Joh. 15:10). En Paulus schreef: „Wordt mijn navolgers, gelijk ook ik Christus navolg” (1 Kor. 11:1).

Maar hoe kunnen wij de geestelijke principes van de Tien Geboden in acht nemen, wanneer wij zelf zwakke, fysieke en van nature zondige mensen zijn?

Let op hoe de apostel Paulus dit probleem beschrijft: „Daarom dat de gezindheid van het vlees [van de menselijke natuur] vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens, het kan dat ook niet: zij, die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen” (Rom. 8:7-8). Paulus zegt duidelijk dat de oorzaak van het „probleem” dat de normale, stoffelijke (vleselijke) mens met God heeft, is dat hij vijandig staat ten opzichte van Gods wet en zich daaraan niet wil onderwerpen.

U en ik zijn stellig „in het vlees” in die zin dat wij *mensen* zijn. Is dat echter ook wat Paulus bedoelt? Laten we verder lezen: „Gij daarentegen zijt niet in het vlees, maar *in de Geest*, althans, indien de Geest Gods in u woont. Indien iemand echter de Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe” (vers 9). Met andere woorden, als Christus niet in u woont door de heilige Geest, dan behoort u Hem niet toe; dan bent u geen waarlijk bekeerde christen!

„Want allen, die door de Geest Gods geleid worden, zijn zonen Gods” (vers 14).

Dit is waar het in het ware christendom om gaat. Indien u door uw Schepper diepgaand bekeerd bent, u hebt overgegeven, ook al is dat nog niet volmaakt, om God en Christus *in* u te laten wonen door de kracht van de heilige Geest, dan en dan alleen bent u waarlijk een christen.

Uiteraard moet u nog steeds de menselijke natuur, de wereld om u heen en de onzichtbare invloed van Satan de duivel overwinnen. Maar u zult groeien in genade en kennis. U zult de Bijbel bestuderen met een ontvankelijke geest en een open hart om daaruit onderricht te putten. U zult bidden om inzicht in wat u leest en om de geestelijke kracht teneinde Gods levenswijze te volgen.

Door de leiding en de kracht van de heilige Geest zult u dan groeien in de kennis en in het karakter van Jezus

Christus. God zal u tot zijn kind maken door zijn eigen natuur in u te planten door middel van de heilige Geest (2 Petr. 1:4). Stap voor stap zult u in uw dagelijks leven het karakter en de gehoorzaamheid aan God de Vader weerspiegelen die Jezus als mens aan de dag legde. Meer en meer zult u op Christus lijken. U zult werkelijk „christen” worden, iemand in wie Christus leeft door de aanwezigheid van de heilige Geest.

Dit is de bijbelse definitie van een christen.

Christus leeft „in” de ware christen

Wanneer u de Bijbel werkelijk bestudeert en onderzoekt om hem te begrijpen en God dagelijks op uw knieën bidt om leiding en kracht, dan komt u te weten wat het ware christelijke leven is. God zal steeds werkelijker voor u worden. U zult inzien dat zijn wetten *levende* wetten zijn, even werkzaam als de wet van de zwaartekracht. Ze werken *automatisch*.

Met dit voor ogen zal het voor u steeds gemakkelijker zijn niet uzelf vóór de ware God te stellen, u niet te buigen voor stoffelijke afbeeldingen van het geestelijke gezin van God, Gods naam niet ijdel te gebruiken. En naarmate God meer en meer het middelpunt van uw leven wordt, zult u zijn sabbat willen onderhouden, de dag die Jezus heeft geheiligd.

Door uw voortdurende bijbelstudie, uw gebed en uw inzet om te leven zoals Jezus heeft geleefd, zult u God leren kennen op een wijze die zeer weinig mensen in dit tijdperk is gegeven. Christus zal *in* u leven. Daar gaat het in het ware christendom om!

De apostel Paulus verklaarde: „Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, dat is, niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij. En voor zover ik nu nog in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven” (Gal. 2:20).

Hoe zal Christus door de heilige Geest in u „leven”?

Zal Hij weigeren de wet van zijn Vader, de Tien Geboden, in en door u in acht te nemen, terwijl Hij die tijdens zijn menselijk leven op aarde trouw onderhield en zelfs verheerlijkte? Zal Hij in en door u andere dagen heiligen dan die welke zijn Vader heeft geboden en die Hij tijdens zijn fysieke leven in acht nam?

Uiteraard niet!

De Bijbel zegt immers heel duidelijk: „Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en tot in eeuwigheid” (Hebr. 13:8). De ware Christus van de Bijbel is het Woord, de Woordvoerder van de hebreeuwse Bijbel (Joh. 1:1-3). Hij was de God van Israël, de Rots die het oude Israël gedurende zijn gehele geschiedenis beschermde en leidde (1 Kor. 10:4). *Hij* is degene die de Tien Geboden gaf en sprak! En Hij is degene die, met betrekking tot eeuwige geestelijke principes, zei: „Voorwaar, Ik, de Here, ben niet veranderd . . .” (Mal. 3:6).

Het gaat er dus om te beseffen dat de ware Christus van de Bijbel *in u* precies dezelfde levenswijze zal volgen die Hij ruim 1900 jaar geleden op aarde volgde! Jezus zei: „Ik en de Vader zijn één” (Joh. 10:30). Jezus kwam om de Vader te openbaren (Lukas 10:22). God en Christus hebben samen eeuwig bestaan. Zij zijn een van geest, doel en karakter. Door middel van de heilige Geest komen zij beide in de ware christen wonen. Zij geven hem of haar kracht en leiding. Zoals Jezus zei: „Indien iemand Mij liefheeft, zal hij mijn woord [het „woord” van de Bijbel] bewaren en mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en bij hem wonen” (Joh. 14:23).

Afvalligheid geprofeteerd

Hoe komt het dat het traditionele christendom deze leer niet begrijpt? Hoe komt het dat zoveel mensen zijn verleid tot de gedachte dat zij christen zijn, terwijl zij niet de heilige Geest in zich hebben om hen in staat te stellen volgens ieder woord van God te leven?

De apostel Paulus waarschuwde de christenen van de eerste eeuw: „Laat niemand u misleiden, op welke wijze ook, want eerst [d.w.z. vóór de dag van Christus' terugkeer naar de aarde om de regering van God te herstellen; vgl. vers 2] moet de afval komen . . .” (2 Thess. 2:3).

In het gehele Nieuwe Testament worden wij gewaarschuwd voor mensen die ongemerkt in de Kerk komen en „een andere Jezus” (2 Kor. 11:4) prediken. Ook wordt duidelijk aangegeven dat deze valse leraren en hun geestelijke volgelingen de *overgrote meerderheid* van degenen die menen en zeggen christen te zijn op een dwaalspoor zullen brengen.

Met andere woorden, valse leraren nemen de naam van Jezus Christus en het christendom over. Zij willen u doen geloven in *hun* opvatting van Jezus, maar zij loochenen de boodschap die Jezus predikte, de wet van God die Hij verheerlijkte en de levenswijze die Hij ons ten voorbeeld stelde.

De ware christenen worden in de Bijbel beschreven als betrekkelijk klein in aantal, als de kleine kudde (Lukas 12:32), als de „vrouw” die, zoals de Bijbel profeteerde, vluchtte voor het politiek-religieuze systeem dat de Westerse wereld gedurende de Middeleeuwen overheerste (Openb. 12:6).

Sinds de tijd van de apostelen zijn er echter altijd ware christenen geweest die hebben geloofd in het naleven van de geïnspireerde woorden van de Bijbel en die de sleutel hebben gevonden tot het inzicht dat Jezus zelf in hen moet leven door de kracht van de heilige Geest. Hoewel zij verstrooid en vervolgd waren, en vaak in boeken over kerkgeschiedenis in een voetnoot als kettters werden gebrandmerkt, hebben deze mensen steeds de ware Kerk van God gevormd.

Strevend naar volmaaktheid volgen zij een levenswijze in overeenstemming met de Tien Geboden. Zij nemen de heilige dagen die God geboden heeft in acht, dezelfde als Jezus en de apostelen in acht namen. Zij bestuderen en begrijpen de profetieën en het schitterende doel dat hier op aarde wordt verwezenlijkt. Zij weten wat er spoedig op het wereldtoneel staat te gebeuren en bereiden zich voor op de specifieke toekomstige gebeurtenissen die geprofeteerd zijn. En zij kondigen die gebeurtenissen aan, zoals Jezus hun heeft opgedragen.

De ware Christus van het ware christendom zal spoedig op aarde terugkeren als *Koning der koningen*. Gods engelen zullen dan uitroepen: „Het koningschap over de wereld is gekomen aan onze Here en aan zijn Gezalfde, en Hij zal als koning heersen tot in alle eeuwigheden” (Openb. 11:15). Christus zal over de hele aarde *Koning* zijn. En de ware christenen uit alle eeuwen zullen in de eerste opstanding herrijzen en onder Hem *koningen* worden. Zij die meenden christen te zijn, maar misleid waren, zullen niet met Christus regeren. Zij zullen zich moeten bekeren.

Wij doen er goed aan om voordat Christus komt ons ervan te vergewissen wat zijn boodschap werkelijk is en ons leven daarmee in overeenstemming te brengen.

WAT BEDOELT U PRECIES MET BEKERING?

Wat heeft religie te maken met de manier waarop men leeft? Gaat men af op de manier waarop de meeste mensen leven, dan moet het antwoord luiden: weinig of niets.

Geen wonder dat Jezus Christus de profeet Jesaja citeerde toen Hij over de religieuze leiders en mensen van zijn tijd sprak: „Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart is verre van Mij” (Markus 7:6).

Tallose mensen wonen kerkdiensten bij en velen spreken zelfs over „allen verenigen in de broederschap van Christus”. Maar leven deze mensen ook zoals Jezus Christus dat heeft geboden? Velen zijn wel bereid Hem lippendienst te bewijzen, maar hoevelen willen ook doen wat Hij heeft onderwezen?

Godsdienst is vaak oppervlakkig. Wat ontbreekt is diepgaande en oprechte bekering. Dit is wat het ware christendom onderscheidt van het traditionele christendom.

Wat is bekering eigenlijk? Wat is de oorsprong ervan? Wat betekent het?

Woordenboeken geven van bekering definities als: „Het voelen van zelfverwijt, wroeging of berouw aangaande gedrag uit het verleden, het voelen van een zodanig verdriet over zonden of fouten dat men bereid is zijn leven te beteren.”

De bijbelse definitie omvat dat alles en nog veel meer! Goddelijke bekering betekent ophouden met zondigen

(het overtreden van Gods wet, vgl. 1 Joh. 3:4), zich omkeren en de tegengestelde richting inslaan, een andere levenswijze aannemen! Het is niet altijd gemakkelijk om te zeggen: „Het spijt me.” Maar het is nog moeilijker om het te menen. Goddelijke bekering moet uit het hart komen en houdt een fundamentele verandering van houding en gedachten in.

Sprekend over zondige mensen zegt God: „En zij roepen niet tot Mij met hun hart, wanneer zij jammeren op hun leger... zij zijn weerspanning tegen Mij... Zij keren zich, maar niet naar omhoog...” (Hos. 7:14, 16).

Zij maken een uiterlijke vertoning van hun terugkeer naar God, van hun bekering, maar het gebeurt niet met het hart. Wat men bekering noemt is vaak uiterlijke, oppervlakkige, wereldse bekering zonder werkelijke oprechtheid of diepgaand gevoel.

Bekering waarvan?

Wat is het waarvan wij ons moeten bekeren of waarover wij berouw moeten hebben als wij een ware christen willen worden? Het antwoord op deze vraag is voor de ene christen dit en voor de andere dat en voor andere mensen, uit andere samenlevingen of godsdiensten, weer iets totaal anders. Wat is volgens God eigenlijk zonde? Waarvan wil God dat een mens zich bekeert?

„Ieder, die de zonde doet, doet ook de wetteloosheid, [want] de zonde is wetteloosheid” (1 Joh. 3:4).

Met andere woorden, zonde is het schenden van Gods wet, het geen rekening houden met Gods wet.

Iedere keer dat wij een van de heilige en rechtvaardige geboden van God schenden, zondigen wij. Wij moeten daar berouw over hebben en ons bekeren. Niemand is hiervan uitgezonderd. Met uitzondering van Jezus Christus heeft geen man, vrouw of kind ooit geleefd zonder Gods wet te schenden (Rom. 3:10, 23). Daarom moet iedereen op een of ander moment in zijn leven de noodzaak onder de ogen zien zich grondig te bekeren en intens berouw te ervaren. Om een waarachtige christen te worden moet iedereen van ons de Vader in de hemel vragen onze zonden te bedekken met Christus' vergoten bloed en het offer van zijn leven te aanvaarden in de plaats van dat van ons, opdat de straf voor

onze zonden van ons kan worden weggenomen. Vervolgens moeten wij beginnen met God te gehoorzamen. Wij moeten het leven op een nieuwe en andere wijze gaan benaderen. Wij moeten Gods geboden, al zijn geboden, naarstig onderhouden.

Hoe bekering begint

Het spreekt vanzelf dat wij niet zomaar uit onszelf het diepe gevoel van afschuw voor onze zonden kunnen oproepen. Het besef daarvan moet van God komen, want „de goedertierenheid Gods [leidt] u tot bekering” (Rom. 2:4; *Statenvert.*).

God helpt ons onze eigen armzaligheid en tekortkomingen te zien. Hij geeft ons inzicht en zet ons op de weg naar bekering.

De Bijbel noemt tientallen personen die in het koninkrijk van God aanwezig zullen zijn. David, Daniël en andere dienaars van God ontdekten hoe zij de Schepper van het universum konden bereiken. Hun voorbeeld zal ons helpen ontdekken hoe ook wij dit doel kunnen bereiken. Zij hadden allen iets zeer essentieels gemeen. Zodra zij beseften dat God ontevreden was over hen of over het gedrag van hun volk, spanden zij zich in om de situatie te verbeteren.

Hoe roept God iemand tot bekering? Door hem of haar te „kastijden”. Dit gebeurt bijvoorbeeld door financiële problemen, moeilijkheden in het gezin, ziekte of andere ernstige situaties die Hij in ons leven toelaat en die ons doen beseffen dat wij Hem nodig hebben.

Deze beproevingen zijn een bewijs van de liefde van de Vader voor degene die Hij tot bekering roept. „Want wie Hij liefheeft, tuchtigt de Here, en Hij kastijdt iedere zoon, die Hij aanneemt. Als tuchtiging hebt gij dit te dragen: God behandelt u als zonen. Want is er wel een zoon, die door zijn vader niet getuchtigd wordt?” (Hebr. 12:6-7.)

In plaats van deze problemen op eigen kracht te bestrijden, moeten wij de les leren die God bezig is ons bij te brengen. Wij moeten Hem zoeken. Hij heeft ons niet nodig. Wij hebben Hem nodig! Iedere ware christen moet deze les leren.

Daniël werd ertoe geïnspireerd zijn persoonlijke reacties in zo'n geval vast te leggen ten behoeve van ons. „En ik richtte mijn aangezicht tot de Here God om te bidden

en te smeken, in vasten en in zak en as" (Dan. 9:3).

Ook het voorbeeld van Nehemia is voor ons opgetekend. Toen Nehemia ontdekte dat zijn volk, dat naar Palestina teruggekeerd was, in nood verkeerde, deed hij het volgende: „Zodra ik deze woorden hoorde, zette ik mij neder, weende en bedreef rouw, dagen lang. Ook vastte en bad ik voor het aangezicht van de God des hemels" (Neh. 1:4). Hij zocht onmiddellijk toenadering tot God. Hij deed dat niet op een halfslachtige, lauwe, zakelijke manier, maar ernstig, oprecht en met zijn hele hart. Hij trachtte God te bereiken om diens wil te vernemen door gebed en vasten.

Daniël en Nehemia verlangden er oprecht naar Gods wil te weten. Zij waren bereid al het nodige te doen om God te bereiken en zijn vergeving te verkrijgen. Zij waren bereid het zonder voedsel en water te stellen als dat nodig was, teneinde aan God hun oprechte verlangen om diens wil te kennen duidelijk te maken. Hadden David, Daniël en Nehemia in onze tijd geleefd, dan waren zij ware christenen geweest.

De ernstige smeekbede aan God bewijst Hem dat u het meent. Hij verlangt geen tijdelijk en vluchtig berouw dat wordt teweeggebracht door een emotioneel beroep op ons of door de aandrang van mensen om ons heen. Behoud is een persoonlijke aangelegenheid tussen u en God. Het wordt echter alleen op Gods voorwaarden verkregen.

In de tijd van het oude Israël vertelde God aan koning Salomo precies welke stappen hij moest ondernemen als hij ontdekte dat God ontevreden was over zijn volk. God verandert niet (Hebr. 13:8). Als wij deze beginselen in ons leven toepassen, zal God ons antwoorden, zoals Hij dit aan Salomo beloofde te doen.

Lees in 2 Kronieken 7:12-14 voor uzelf de beschrijving van wat bekering is: „[Toen] verscheen de Here aan Salomo des nachts en zeide tot hem: Ik heb uw gebed gehoord en deze plaats voor Mij tot een huis der offeranden verkoren. Wanneer Ik de hemel toesluit, zodat er geen regen is, wanneer Ik de sprinkhanen gebied het land kaal te vreten, indien Ik pest onder mijn volk zend, en mijn volk waarover mijn naam is uitgeroepen, *verootmoedigt* zich en zij *bidden* en *zoeken* mijn aangezicht en *bekeren* zich van hun boze wegen, dan zal Ik uit de hemel horen, en hun zonde vergeven en hun land herstellen."

Erken dat u zondigt

Als wij de bijbelse voorbeelden lezen van dienstknechten van God, zien wij dat zij hun eigen zonden en tekortkomingen vrijmoedig erkenden. Alleen iemand die zeer oprecht is kan zeggen: „Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart, toets mij en ken mijn gedachten; zie, of bij mij een heilloze weg is, en leid mij op de eeuwige weg” (Ps. 139:23-24).

Als wij God en zijn weg ernstig zoeken, zullen wij dezelfde houding weerspiegelen. Wij geven dan openhartig onze eigen zonden en tekortkomingen toe en smeken God in alle ernst ons de juiste weg te wijzen. Jeremia zei: „Ik weet, o Here, dat het niet aan de mens staat zijn weg te kiezen, noch aan een man om te gaan en zijn schreden te richten. Tuchtig mij, Here, doch naar recht; niet in uw toorn, opdat Gij mij niet te gering maakt” (Jer. 10:23-24).

Wanneer wij dit eenmaal inzien en aan God vragen aan te geven hoe wij moeten leven en hoe wij ons leven moeten veranderen, zijn wij op weg naar ware, levenslange bekering.

De te volgen stappen zijn eenvoudig. Toch is het niet gemakkelijk zichzelf geheel prijs te geven, de eigen fouten te erkennen en God oprecht om vergeving te vragen.

Ons afwenden van onze eigen wegen

Veel mensen in deze tijd belijden dat zij bekeerd zijn en hangen het christendom aan, terwijl zij blijven voortleven in de misère van hun zondige levenswijze. Een van de belangrijkste stappen die men moet nemen om tot ware bekering te komen is te leren onderscheiden wat het verschil is tussen alleen maar spijt hebben dat men onder de gevolgen van de zonden moet lijden en het stoppen met de gewoonte van zondigen. Miljoenen mensen die beweren lid te zijn van een kerk verkondigen hun geloof in Jezus Christus. Zij „getuigen” voor Christus, maar missen de vrucht van een ware bekering.

Vaak is de bekering een wereldse bekering (zie 2 Kor. 7:10). Wat wij werkelijk moeten inzien en begrijpen is welke soort bekering God van ons verlangt. „Maar ook nu nog luidt het woord des Heren: Bekeert u tot Mij met uw ganse hart, en met vasten en met geween en met rouwklacht. Scheurt uw hart en niet uw klederen en bekeert u tot de Here, uw God.

Want genadig en barmhartig is Hij . . . ” (Joël 2:12-13).

God verlangt geen werelds soort bekering. Hij verlangt niet slechts uw naam in het ledenregister van een kerk. Wat God verlangt en wat u intens behoort te wensen is uw zonden oprecht te erkennen, vergeving te vragen door het offer van Jezus Christus *en te veranderen*. God wil dat u een welgemeend berouw toont. Hij wil dat u ophoudt met uzelf door het schenden van zijn geboden leed en verdriet te bezorgen en dat u begint te leven volgens zijn levenswijze die tot geluk leidt. Dat is *ware* bekering!

WAT IS WARE GODSVRUCHT?

Sommige mensen spreken over anderen als: „Dat is werkelijk een godvruchtig man.” Of: „Die mensen zijn niet erg godvruchtig.” Wat is ware godsvrucht? Weet u het? Juist in deze tijd moeten wij waakzaam zijn en ons niet laten verleiden door of tot valse godsvrucht. Wij moeten trachten vast te stellen wat de werkelijk bijbelse maatstaf is.

Vier zaken als „duidelijk bewijs”

Vier zaken worden in het algemeen beschouwd als duidelijk bewijs van een godvruchtige levenshouding:

- 1) Hoogdravend taalgebruik gepaard met emotionaliteit en uiterlijk vertoon.
- 2) Bijbelkennis.
- 3) „Geloof”.
- 4) Een uiterst scrupuleuze opvatting van gerechtigheid.

Laten wij elk ervan in het kort bezien en vervolgens nagaan hoe de Bijbel godsvrucht en godvruchtigheid beschrijft.

- 1) Het meest algemeen aanvaarde bewijs van godvruchtigheid is een bepaalde wijze van spreken of uitdrukken van religieus gevoel.

Sommigen hebben zich bewust een geestelijk klinkend taalgebruik aangewend. Anderen hebben onbewust „geestelijk” klinkende uitdrukkingen overgenomen.

Ook zijn sommigen van mening dat een kerkdienst weinig te betekenen heeft, als er geen luidruchtigheid, algemeen enthousiasme en veel zichtbare emoties door worden opgewekt. Zij hebben geen waardering voor een preek, hoe opbouwend ook, tenzij de predikant vol emotionaliteit en enthousiasme is en door zijn bedrevenheid in het aanvaarde geestelijke jargon bij zijn toehoorders de emotionele reacties en uitbarstingen weet op te wekken die bij dit soort bijeenkomsten gebruikelijk zijn en verwacht worden. Als aan deze uiterlijkheden wordt voldaan, dan genieten zij intens, ongeacht of zij al dan niet iets opsteken dat de moeite waard is.

Het bovenstaande is uiteraard niet bedoeld als gering-schatting van of kritiek op de spontane uiting van ontroering die voortvloeit uit een zuivere geestelijke ervaring of opwelt uit een oprecht hart. Integendeel.

Sommige mensen zijn van nature emotioneel. Anderen niet. Zoals we zullen zien leert de Bijbel ons dat emoties en godvruchtige taal op zich niet de essentie van godvruchtigheid zijn. Ze kunnen daarvan wel het natuurlijke gevolg of de oprechte en spontane uitdrukking zijn; maar, als ze met opzet worden geproduceerd en „opgefokt”, als uiterlijk vertoon en om het effect, dan zijn ze niet meer dan een imitatie daarvan. Het droevige is dat degenen die in vervalsingen doen altijd *met klem beweren* het authentieke te hebben.

„Aan hun vruchten”, zei Jezus, zullen wij hen KENNEN (Matth. 7:20).

Het is belangrijk het juiste evenwicht te vinden.

2) De tweede categorie is sterk geïndoctrineerd. Deze mensen hechten in de regel weinig of geen waarde aan luidruchtigheid of andere geestelijke blijken, maar zij beschikken over veel parate kennis. Desondanks bestaan er binnen deze categorie talloze misvattingen en vaak houdt men er vreemde eigen theorieën op na als gevolg van verkeerd geïnterpreteerde en uit hun verband gerukte teksten.

Deze categorie schept er genoeg in anderen met behulp van bijbelteksten klem te zetten, vooral wanneer het een kerkelijke dienaar betreft. Argumenteren over de Bijbel is hun enige grote interesse.

Deze misleide mensen menen door hun argumenten, meningen en geloofsopvattingen hun eeuwige behoud te ver-

werven, zonder werkelijke bekering of een leven van onderwerping aan Jezus Christus, en zonder de vruchten van de Geest te tonen in hun leven.

3) Dan de groep van het „geloof”. Deze mensen beweren te zullen worden behouden „door het GELOOF, en het geloof ALLEEN”. Zij bekommeren zich niet zozeer om de heilige Geest en maken zelden melding van zaken als berouw en bekering, volledige overgave of de noodzaak van onderwerping en gehoorzaamheid aan Gods wil en wet.

Hun godsdienst brengt in hun leven geen diepgaande veranderingen teweeg. Daar „Jezus voor onze zonden is gestorven”, hoeven wij niet te gehoorzamen, beweren zij. „GELOOF slechts in de Heer Jezus Christus en u zult behouden worden” is de enige voorwaarde voor behoud die zij erkennen. De uitnodiging van hun kerkelijke dienaren luidt: „Geef de predikant uw hand en de Heer uw hart.”

Vraagt men later aan hun „bekeerlingen” wat zij deden, wat er werkelijk gebeurde, op het moment dat zij „hun hart aan de Heer gaven”, dan kijken zij u doorgaans niet-begrijpend aan. Zij weten het niet. Hun „bekering” had geen werkelijke INHOUD. Het was slechts BUITENKANT. De kerken van deze categorie zijn in feite sociale clubs en geen op geestelijk behoud gerichte instellingen.

4) Tenslotte is er de categorie van mensen voor wie godvruchtigheid gelijkstaat aan het handhaven van een strikte maatstaf van gerechtigheid. Hun inachtneming van Gods geboden is doorgaans zo stipt dat zij vervallen in de fout zich op eigen kracht te houden aan de *letter* van de wet. Zij zijn angstvallig eerlijk, onverbiddelijk punctueel, op het muggezifterige af nauwkeurig.

Op hen slaat wat Paulus zei over de strengste sekte van zijn tijd: „Trachtende hun eigen gerechtigheid te doen gelden, hebben zij zich aan de gerechtigheid Gods niet onderworpen” (Rom. 10:3). Bovendien zijn zij gewoonlijk hardvochtig, streng, kritisch en onverdraagzaam tegenover wie zich niet geheel gedraagt volgens hun specifieke ideeën over gerechtigheid.

Sommigen trekken zich in alle oprechtheid geheel of gedeeltelijk uit de samenleving terug in kloosterorden teneinde een hogere graad van godvruchtigheid te bereiken.

De bijbelse norm

Laten wij ons nu wenden tot de Bijbel om GODS maatstaf voor godvruchtigheid te ontdekken.

Bij monde van Paulus zegt God ons over de ware godvruchtige gezindheid: „Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was” (Filipp. 2:5).

Hoe kan iemand de gezindheid die in Jezus Christus was in zich hebben? Jezus zegt: „Zie, Ik sta aan de deur [van het hart] en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur OPENT, *Ik zal bij hem binnenkomen*” (Openb. 3:20).

En Jezus bedoelde precies wat Hij zei! Hij zal binnenkomen, door zijn Geest, en zijn leven van ware gerechtigheid leiden in ons, als wij ons aan Hem willen onderwerpen en Hem binnenlaten.

„Gij daarentegen zijt niet in het vlees, maar in de Geest, althans, *indien* de Geest Gods in u woont. Indien iemand echter de Geest van Christus niet heeft, **DIE BEHOORT HEM NIET TOE.**” Als zijn Geest niet in u is en Christus zijn leven van ware gerechtigheid niet in u leidt, bent u geen ware christen! „*Indien Christus in u is*, dan is wel het lichaam dood vanwege de zonde, maar de geest is leven vanwege de gerechtigheid” (Rom. 8:9-10).

Op het moment dat God ons als zijn kinderen verwekt, neemt Hij ons, die tot dan toe steeds trots, werelds, zinnelijk en ongehoorzaam waren, aan. Zijn doel is ons te maken zoals Hij zelf is. Deze omvorming (niet *hervorming*) is een ingrijpende zaak. Er is een wonder voor nodig.

God heeft plechtig beloofd dit ingrijpende wonder te verrichten door zijn heilige Geest letterlijk *in* ons te planten, wanneer wij werkelijk tot volledige bekering en geloof in Christus komen (Hand. 2:38). God zal die complete verandering in ons leven echter uitsluitend teweegbrengen indien wij bereid zijn ons aan dit proces te onderwerpen.

De eerste voorwaarde is oprechte, diepgaande en volledige bekering. Wij zullen bereid moeten zijn terechtwijzingen en herhaalde kastijdingen door Gods liefdevolle handen te accepteren, want „wie Hij liefheeft, tuchtigt de Here” (Hebr. 12:6).

Godvruchtigheid is een gezindheid van *onderworpenheid*

en overgave. Het is een geestesgesteldheid die bereid is zich gewonnen te geven en alle eigengereidheid los te laten. Het is de geest die is verslagen in zijn opstandigheid jegens God.

Het is de bereidheid God voortaan tot elke prijs te gehoorzamen, de bereidheid Gods Woord te blijven bestuderen, niet met het doel anderen te bestrijden, de loef af te steken of in het nauw te drijven, maar om beter Gods wil te kennen en daarnaar te leven.

Een waarlijk godvruchtige persoon is vervuld van werkelijke LIEFDE voor God en alle medemensen, inclusief zijn vijanden. Hij of zij bezit een gezindheid van sympathie, geduld en vriendelijkheid ten aanzien van anderen ongeacht hun ideeën en geloofsopvattingen, fouten en misstappen; een geneigdheid tot zachtzinnig en vriendelijk woordgebruik, een uitsluitend gerichtzijn op hulp en dienstbetoon aan anderen. Het is een geestesgesteldheid waarbij het eigen ik geen rol meer speelt.

Ware godvruchtigheid

De waarlijk geestelijk ingestelde mens kan met de apostel Paulus zeggen: „Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, dat is, niet meer mijn ik, maar CHRISTUS LEEFT IN MIJ” (Gal. 2:20). Wanneer u dat kunt zeggen, hebt u de gezindheid die in Jezus Christus was.

Iemand die werkelijk geestelijk is ingesteld bezit een geest van bezonnenheid (2 Tim. 1:7).

Tot degenen die zich laten meeslepen door een onwaarachtige schijn van godvruchtigheid, waarbij oprechte uitingen van de Geest op een fanatieke en emotionele manier worden nagebootst door manifestaties van het eigen ik, zegt Paulus vermanend: „Broeders, weest geen kinderen in het *verstand*” (1 Kor. 14:20).

Paulus zei weliswaar tot diezelfde Korinthiërs: „Ik wilde wel, dat gij allen in tongen spraakt [het wonderbaarlijk talent om in vreemde talen te spreken], maar”, voegde hij eraan toe, „*liever nog*, dat gij profeteerdet [predikt]. Wie profeteert [predikt], is *meer* dan wie in tongen [vreemde talen] spreekt” (vers 5).

Paulus zei wel tegen de nogal emotioneel ingestelde Korinthiërs: „Ik dank God, dat ik meer dan gij allen in tongen

spreek; maar”, vervolgde hij, „in de gemeente wil ik liever vijf woorden met mijn *verstand* spreken, om ook anderen te onderwijzen, dan duizenden woorden in een tong” (vers 18-19).

En hij zei ook: „God is geen God van wanorde”, en „Laat alles betamelijk en in goede orde geschieden” (vers 33, 40). Laten wij het juiste evenwicht zoeken en het belang van deze geestelijke gaven in hetzelfde licht zien als de Bijbel.

„Aan hun vruchten”, niet aan hun tongen, hun taal, hun emoties, hun vermogen om te redeneren, hun loze geloofsbelijdenissen, hun eigengerechtigheid, zegt Jezus, zullen wij hun ware geestelijke staat kennen.

En de ware vrucht van Gods Geest is in de eerste plaats „liefde”, vervolgens „blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing” (Gal. 5:22-23). Deze dingen, tot uitdrukking komend in iemands karakter, zijn het die de ware godvruchtigheid bepalen.

Ze zijn de uitdrukking van de LIEFDE van God die „in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest” (Rom. 5:5). De heilige Geest *in ons* is dus eenvoudig de *werking* van Gods *wet* in ons leven, want liefde is de vervulling van de wet.

Dat alleen is ware christelijke godvruchtigheid.

De vier surrogaten

Werkelijk geestelijk ingesteld zijn kan alleen door de gezindheid van liefde, daar God liefde is.

Laten wij de vier surrogaten van godvruchtigheid nu bezien in het licht van Gods Woord:

1) „Al ware het, dat ik met de tongen der mensen en der engelen *sprak*, maar had de liefde niet, ik ware schallend koper of een rinkelende cimbaal” (1 Kor. 13:1). Hebt u wel eens iemand horen spreken met de tong van engelen? Indien wij de liefde niet hebben, zijn geestelijke taal, „tongen” of „manifestaties” als een hoop wind of als het slaan op oude tinnen pannen.

2) „Al ware het, dat ik profetische gaven had, en . . . alles, wat te *weten* is, wist” en

3) „Al het *geloof* had, zodat ik bergen verzette, maar ik had de liefde niet, ik ware niets” (vers 2).

4) „Al ware het, dat ik al wat ik heb tot spijs uitdeelde, en al ware het, dat ik mijn lichaam gaf om te worden verbrand, maar had de liefde niet, het baatte mij *niets*” (vers 3).

Wat betekent het de *liefde* te hebben? De volgende vier verzen van dit hoofdstuk verduidelijken dit en geven aan wat de ware geestelijke gezindheid is: „De liefde is lankmoedig, de liefde is goedertieren.” Bent u dat ook? „Zij is niet afgunstig, de liefde praat niet, zij is niet opgeblazen, zij kwetst niemands gevoel, zij zoekt zichzelf niet, zij wordt niet verbitterd, zij rekent het kwade niet toe. Zij is niet blijde over ongerechtigheid, maar zij is blijde met de waarheid. Alles bedekt zij, alles gelooft zij, alles hoopt zij, alles verdraagt zij” (vers 4-7).

Lees deze vier verzen opnieuw en vervang daarbij het woord „liefde” door uw eigen naam. Test uzelf hiermee om na te gaan hoe godvruchtig u in werkelijkheid bent, m.a.w. of u een ware christen bent. Laten wij streven naar een meer waarachtige geestelijke gezindheid.

MOET U TRACHTEN ANDEREN TE „BEKEREN”?

Hebt u geprobeerd anderen ertoe te bewegen *De Echte Waarheid* te lezen of naar het televisie-programma *The World Tomorrow* te kijken? Bijvoorbeeld uw vrouw of uw man, een van uw familieleden, of een vriend?

Hebt u geprobeerd anderen tot bekering — tot „behoud”, zoals velen het uitdrukken — te brengen? Bent u begonnen te „preken”?

Indien dat het geval is, dan hebt u vermoedelijk twist en vijandschap opgewekt, een vriend of misschien zelfs uw man of vrouw verloren.

Mocht u er echter nog niet mee begonnen zijn, DOE DAT DAN OOK NIET!

Maak deze fout niet

Een groot aantal van de vele miljoenen lezers van *De Echte Waarheid* zijn ertoe gebracht Gods waarheid te aanvaarden. Zij hebben de door de Schepper geopenbaarde waarheid, die wij duidelijk maken, leren liefhebben. Deze waarheid is het kostbaarste goed in hun leven geworden. Zij worden erdoor bezield met enthousiasme en ijver.

Wellicht bent u een van deze lezers. Vroeger was u, zoals alle niet-bekeerde mensen, egocentrisch en zelfzuchtig. Nu is uw geest op God geconcentreerd. Nu koestert u, in plaats van uitsluitend bezorgdheid over uw eigen welzijn, een enthousiasme

siaste en onbaatzuchtige zorgzaamheid voor anderen. Vooral voor de leden van uw gezin en familie en voor uw naaste vrienden. U wilt deze schitterende waarheid met hen delen. U wilt dat zij het eeuwige leven beërven in het koninkrijk van God. U wilt hen van de ondergang redden.

Uw motieven zijn welgemeend, uw ijver is voorbeeldig. Maar misschien bent u zoals die vrouw die meer ijver dan wijsheid bezat. Deze vrouw probeerde door haar *woorden* haar man en haar zoon, een tiener, te „redden”. In plaats van hen door haar redeneringen tot „behoud” te brengen, maakte zij hen juist vijandig en vol wrok en verbittering jegens God! Deze vrouw trachtte haar naasten te redden, maar wist hen slechts tegen zich te keren.

Maar, zullen sommigen vragen, heeft Jezus ons niet gezegd dat wij het licht der wereld zijn en dat wij ons licht moeten laten schijnen?

Inderdaad! Maar hebt u ook opgemerkt hoe Hij zei dat wij ons licht moeten laten schijnen? Luister: „Gij zijt het licht der wereld . . . Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw *goede werken zien* . . .” (Matth. 5:14, 16). Hij zei dus niet: „opdat zij uw goede argumenten horen”. Hij zei: „opdat zij uw goede werken zien”.

Maar wacht even!

Mag u dan niemand van het bestaan van ons televisieprogramma of van *De Echte Waarheid* op de hoogte brengen? Jawel, maar let erop *hoe* u dat doet. Eenvoudig melding maken van het programma of het tijdschrift aan een vriend of vriendin met de opmerking dat het hem of haar wellicht zal interesseren is goed. Maar ga niet verder. Dring niet aan, argumenteer niet, tracht geen godsdienstonderricht te geven.

Als u ons televisieprogramma kunt ontvangen, is het u dan opgevallen dat het totaal verschilt van andere religieuze uitzendingen? Het begint nooit met religieuze liederen of met een stem die op sentimentele of emotionele toon over „het kennen van de Heer” enz. begint te spreken. Weet u wat er gebeurt wanneer dergelijke religieuze programma's op de tv beginnen? De meeste mensen die het zien schakelen snel over op een ander net of zetten hun toestel uit. Alleen het „godsdienstige publiek”, een uiterst klein deel van het totale

kijkerspubliek, blijft kijken en heeft dit programma vermoedelijk speciaal aangezet.

Weet u waarom miljoenen mensen populaire tijdschriften kopen en lezen? Omdat die tijdschriften vol staan met artikelen over mensen, dagelijkse problemen, de toestand in de wereld en andere onderwerpen die veel mensen interesseren. Slechts een betrekkelijk kleine groep mensen stelt belang in een sentimentele, emotionele televisieuitzending die veel van een kerkdienst weg heeft.

In het programma *The World Tomorrow* willen wij alle mensen het goede nieuws laten horen. Wij behandelen daarom zaken waarin iedereen belangstelt. Wij spreken over juist die vraagstukken, problemen, situaties en onderwerpen die vele miljoenen mensen bewegen tot het kopen en lezen van al die tijdschriften en nieuwsbladen.

Wij maken deze in de belangstelling staande onderwerpen echter interessanter door er leven en betekenis aan te geven, door er op niet-religieus aandoende wijze verbazingwekkend bijbels materiaal mee in verband te brengen, materiaal dat verrassende, onthullende, praktische en gezaghebbende antwoorden bevat op de vele, steeds onrustbarender vragen, problemen en gebeurtenissen van onze tijd. Op deze wijze openen wij de ogen van de mensen voor de ware antwoorden op problemen die niet alleen regeringen, maar ook de wetenschap en de mens in het algemeen kwellen en die op geen andere wijze kunnen worden opgelost.

Men is verbaasd te horen dat dergelijke antwoorden in de Bijbel staan. Veel mensen beweren dat „er geen antwoorden, geen oplossingen bestaan“. In ons programma hoort men desondanks antwoorden die zinnig zijn. Men ontdekt tot zijn verbazing dat de Bijbel up-to-date is en betrekking heeft op de toestand, het nieuws en de problemen van onze tijd.

Belangrijk is ook de opzet van het programma. Deze stemt overeen met het procédé van een nieuwsanalyse of een televisiedocumentaire.

Wilt u dus iemand ertoe bewegen naar het programma *The World Tomorrow* te kijken, vertel hem dan dat het een boeiend en leerzaam programma is over actuele onderwerpen en andere belangwekkende zaken.

Als u bepaalde mensen een exemplaar van *De Echte*

Waarheid laat zien, dwing hen dan niet het te lezen. Tracht hen niet door argumenten daartoe over te halen. Wekt het hun belangstelling niet, vergeet het dan. Doet het dit wel, vertel hun dan dat zij een jaarabonnement kunnen krijgen waarvoor reeds is betaald, zodat het hun niets kost, en toon hun het postadres waar zij het schriftelijk kunnen aanvragen.

Een veelvoorkomende fout

Veel pasbekeerde mensen maken de fout anderen te willen bekeren. Dit komt vooral veel voor wanneer in een huwelijk de ene partner Gods waarheid aanvaardt maar de andere niet. Tientallen huwelijken zijn op een echtscheiding uitgelopen doordat de pasbekeerde partner trachtte de onbekeerde door *woorden* tot aanvaarding van zijn of haar godsdienst te brengen. Dit lukt slechts in een uiterst zeldzaam geval.

Het meest verkeerde en schadelijke dat u als pasbekeerd christen kunt doen is wel uw eigen man of vrouw door woorden tot uw godsdienst trachten over te halen. Wat u ook doet, ga *nooit* tot deze tragische zonde over. Vermijd deze zonde als u van uw man of vrouw houdt! Vermijd hem als u uw Verlosser, die voor u gestorven is en nu voor u leeft, liefhebt.

Vergeet nooit wat Jezus zei: „Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke” (Joh. 6:44, 65). En door de brief van de apostel Petrus zegt Jezus tot christelijke vrouwen: „Evenzo gij, vrouwen, weest uw mannen onderdanig, opdat, ook indien sommigen aan het woord niet gehoorzaam zijn, zij door de wandel hunner vrouwen zonder woorden gewonnen worden” (1 Petr. 3:1-2).

God heeft iedere mens een vrije wil gegeven. God zij dank heeft niemand de macht ons te dwingen tot een godsdienst die wij niet wensen. Iedereen moet zijn of haar eigen beslissingen nemen.

Een godsdienstig verschil tussen man en vrouw is een ernstige handicap. Is er sprake van een dergelijk verschil, maak de zaak dan niet erger door met uw partner over uw godsdienst te spreken. Richt uw woorden tot God, in uw gebed. Laat uw partner getuige zijn van uw gelukkige, aangename, opgewekte, vreugdevolle manier van leven in plaats van hem of haar te

dwingen uw redeneringen aan te horen. Gun uw partner op godsdienstig gebied alle ruimte en vrijheid, ongeacht of hij of zij zich wil bekeren, een andere godsdienst wil aanhangen, dan wel a-religieus of atheïstisch wil zijn.

Tracht niemand te overreden tot het aanvaarden van bijbelse waarheid of om zich te bekeren. Probeer nooit iemand Gods kostbare waarheid op te dringen. God doet dit ook niet.

Weet u hoe de apostel Paulus mensen voor Christus wist te winnen? Niet op de manier zoals men dit in onze tijd soms tracht te doen. Denkt u dat hij, wanneer hij zich tot een onbekeerde Jood richtte, als een christen sprak, menend „voor Christus te getuigen“? Denkt u dat Paulus tot de onbekeerde zei: „Hebt u Christus al als uw persoonlijke Verlosser aanvaard? Niet? Wilt u dan nu niet met mij neerknielen, geliefde broeder, om uw hart aan de Heer te geven?“

Of denkt u dat hij zei: „Kijk eens hier, Joodse zondaar en vriend, u bent op weg naar de hel. Uw godsdienst deugt niet. Iedere dag dat u Christus verwerpt als uw Verlosser kruisigt u Hem opnieuw. U bent slechter dan een dief of een moordenaar. Ik zal u met mijn argumenten blijven lastig vallen en ze in uw koppige oren trommelen en ze in dat halsstarrige, rebellerende brein van u prenten totdat ik u gedwongen heb christen te worden.“

Nee, dat is niet de manier waarop Paulus tot onbekeerde Joden sprak. Paulus zei: „Ik ben voor de Joden geworden als een Jood“ (1 Kor. 9:20). Paulus sprak tegen anderen vanuit *hun* gezichtspunt (vers 22)! Hij sprak tegen een Jood als een Jood, vanuit het Joodse standpunt, en toonde sympathie en begrip voor de Joodse visie op het christendom. De Joden weigerden de gedachte dat Jezus de beloofde Messias was te aanvaarden. Paulus wekte geen vijandschap op, maar bedwong die. Hij werd, bij wijze van spreken, een van hen om hun sympathie te wekken, opdat zij niet vijandig tegenover hem zouden staan. Hij werd als een Jood „om Joden te winnen“. Ook al wist hij op deze wijze slechts een kleine minderheid te winnen, toch omvatte deze een groot aantal.

Misschien bent u gaan inzien dat zonde het overtreden van Gods wet is. De meeste confessionele christenen hebben geleerd, en geloven daarom oprecht, dat „de wet is opgehe-

ven". Paulus werd geïnspireerd te schrijven dat de gezindheid van het vlees, het natuurlijke denken, vijandig staat tegenover God en Gods wet, „want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens, het kan dat ook niet" (Rom. 8:7).

Wie tegen zijn onbekeerde partner die vijandig staat tegenover Gods wet zegt: „Je bent een opstandige zondaar. Je zult tot bekering moeten komen en Gods geboden moeten gehoorzamen als je behouden wilt worden", wekt niet alleen vijandschap op, maar gedraagt zich zelf vijandig en loopt de kans zijn of haar huwelijk in gevaar te brengen.

Wat zegt Paulus hierover? „En ik ben voor de Joden geworden als een Jood, om Joden te winnen . . . Ik ben voor de zwakken zwak geworden, om de zwakken te winnen; voor allen ben ik alles geweest, om in elk geval enigen te redden" (1 Kor. 9:20-22).

Een van de grondbeginselen van succesvolle reclame is dat men vooraf de houding van de mensen ten opzichte van het produkt of de dienst die men adverteert moet kennen, wil men resultaat boeken. Men moet de beoogde doelgroep niet tegen zich in het harnas jagen. Men moet de mensen benaderen vanuit hun gezichtspunt en niet vanuit een persoonlijk standpunt, vooral niet wanneer deze elkaars tegengestelde zijn. Wil men iemand winnen voor het eigen standpunt, dan moet men hem of haar vanuit diens eigen gezichtspunt benaderen. Anders wordt er alleen maar vijandschap opgewekt.

Gelooft u zelf wel in Gods waarheid, maar uw partner niet, snijd dan met hem of haar het onderwerp religie niet aan. Is uw partner geneigd louter te denken en te spreken over materiële, wereldlijke zaken, spreek dan met hem of haar over materiële zaken. Wordt ons televisieprogramma, misschien wel door uw agressieve pogingen uw partner tot kijken te dwingen, een punt van wrijving, ga dan naar een vertrek waar u in alle rust kunt kijken en zet het geluid op zacht. Doe al het mogelijke om ergernis te vermijden.

Wilt u praten, doe het dan met God, in gebed. Toon uw partner uw goede werken op een wijze die zijn of haar goedkeuring wegdraagt. Vermijd alle vijandigheid. Wees vriendelijk, opgewekt en gelukkig. Straal vreugde uit. Wees liefdevol en hartelijk. Stel alles in het werk om uw partner voor u in te nemen. *Dat is de christelijke levenswijze!*

WAT IS „WERELDS”?

In deze fysieke wereld worden wij omringd door allerlei stoffelijke dingen en omstandigheden. Om deze dingen en om het gebruik ervan draait de kwestie van wat „werelds” is. Het is belangrijk als ware christen ten aanzien van deze kwestie het standpunt van God te kennen.

Let op de volgende geïnspireerde woorden van de apostel Johannes: „Geliefde, ik bid, dat het u in alles wèl ga en gij gezond zijt” (3 Joh. 2).

God zal ons zegenen met materiële goederen naarmate wij leren deze op de juiste wijze te gebruiken.

Jezus heeft gezegd: „Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overvloed” (Joh. 10:10). Salomo schreef: „Een kostbare have [materiële rijkdom] is het deel van de vlijtige” (Spr. 12:27), en zijn aansporing luidde: „Al wat uw hand vindt om naar uw vermogen te doen, doe dat” (Pred. 9:10).

Het is Gods wil dat wij gezegend worden en materiële voorspoed genieten en een gelukkig en overvloedig leven leiden, indien wij hard werken en ons door God gegeven verstand gebruiken.

Het gevaar van materiële rijkdom is dat men er gemakkelijk zijn zinnen op gaat zetten. De mensen raken zo verward in geldverdiene, in het imponeren van hun zakelijke en sociale relaties en in het deelnemen in de

gewoonten van deze wereld in het algemeen, dat zij het bijna onmogelijk vinden Gods waarheid te aanvaarden en zich ernaar te richten wanneer zij ermee worden geconfronteerd.

Materiële welvaart als zodanig is beslist niet „werelds”! Integendeel. Gebrek aan voldoende materiële goederen wijst doorgaans op een samenleving die aan een gebrek aan ijver en wijsheid lijdt. God wil dat wij materiële zaken op hun juiste waarde leren schatten en ze op verstandige wijze benutten voor onszelf en voor anderen.

Zijn fysieke genoegens slecht?

Als het bezitten van rijkdom of fysieke goederen op zichzelf geen zonde is, hoe is het dan met de fysieke genoegens waaraan men zich overgeeft? Zijn deze onvermijdelijk slecht?

Een van de belangrijkste teksten die veelvuldig gebruikt worden om „wereldse” genoegens te veroordelen is 1 Johannes 2:15-16. Laten wij deze tekst eens nauwkeurig bestuderen. „Hebt de wereld niet lief en hetgeen in de wereld is. Indien iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem. Want al wat in de wereld is: de begeerte des vlezes, de begeerte der ogen en een hovaardig leven, is niet uit de Vader, maar uit de wereld.”

Wij zien hier dat het de begeerte „des vlezes”, van de ogen en hoogmoed zijn die God veroordeelt. Begeerte is een ongeoorloofd, ongewettigd verlangen, m.a.w. het verlangen of gebruiken van dingen tegen de wil en de geopenbaarde wetten van God in.

Seks is niet slecht; zondig is het *verkeerde gebruik* van seks, buiten het huwelijk om, op een wijze die God nooit heeft bedoeld. De filmkunst op zich is niet „zondig”; het *verkeerde gebruik* van deze uitvinding is een zonde. Er was een tijd dat de geestelijkheid predikte tegen dansen, sterke drank en kaarten. Maar deze dingen zijn op zich niet „zondig” of „werelds”. Zondig of werelds is alleen het verkeerde gebruik ervan, dat indruist tegen Gods wil.

Bedenk dat „wereldsgezindheid” berust op de begeerte van het vlees en van de ogen. Een oorbaar en aangenaam gebruik van onze vijf zintuigen is op zich niet „werelds”.

„Zondige” genoegens?

Hoe kunnen wij bewijzen of iets wel of niet werelds of zondig is?

Alleen aan de hand van de Bijbel en van het geïnspireerde voorbeeld van Jezus Christus en andere dienaren van God. Bij dit bewijs zal veel aan uzelf en uw eerlijkheid ten opzichte van God worden overgelaten.

Laten wij eerlijkheid betrachten en ons concentreren op de eenvoudige, duidelijke grondprincipes en op het voorbeeld van Christus en zijn dienaren en profeten. Laten wij zoeken naar de waarheid, niet naar uitvluchten om er omheen te draaien!

Eerst de vraag: is drinken een zonde?

Het principe is als volgt: Jezus Christus heeft ons een voorbeeld gegeven, opdat wij Hem zouden navolgen (1 Petr. 2:21). Jezus Christus verandert niet (Hebr. 13:8). Als Hij vandaag in het vlees zou komen, zou Hij op precies dezelfde manier leven als 1900 jaar geleden.

Lees nu het voorbeeld dat Jezus gaf in Johannes 2:1-11. Het is het verslag van hoe Jezus water in wijn veranderde. Het woord „metreten” (vers 6) verwijst naar een inhoudsmaat van verscheidene tientallen liters. De totale hoeveelheid wijn moet hier enkele honderden liters hebben bedragen!

Het verslag is heel duidelijk. Het vertelt op eenvoudige wijze dat, naar Joods gebruik, op het bruiloftsfeest echte wijn geschonken werd en dat deze opraakte. Jezus kwam te hulp, opdat het vreugdevolle feest, waarbij waarschijnlijk enkele honderden mensen aanwezig waren, niet zou worden verstoord.

Hij veranderde het water in wijn, en het was echte, gegiste wijn. Men zou beslist niet tegen de bruidegom gezegd hebben: „Gij hebt de goede wijn tot dit ogenblik bewaard”, als Jezus enkel voor druivesap had gezorgd. Die drank zou men bij deze gelegenheid als minderwaardig hebben aangemerkt.

Het oorspronkelijke griekse woord dat hier is gebruikt is *oinos*, dat uitsluitend werd gebezigd voor gegist druivesap.

Overmatig drankgebruik echter behoort te worden vermeden. Alcoholisme is tegenwoordig een ware plaag.

God heeft de mens wijn en andere alcoholische dranken gegeven om ze op de juiste wijze te leren gebruiken en KARAKTER te ontwikkelen door naar wijsheid en zelfbeheersing te streven. Dit juiste gebruik van alcohol en matigheid in het drinken ervan vormt een deel van onze verantwoordelijkheid tegenover God. Wat zonde is, is het verkeerde gebruik.

Het grondprincipe van goed of verkeerd gebruik is van toepassing op vrijwel alles wat door sommigen als „werelds” wordt aangemerkt. De vraag waar het in elk afzonderlijk geval om gaat is of het ding of de zaak in kwestie al of niet wordt gebruikt op een wijze die tegen de bedoeling van Gods wet indruist.

Dansen en kaartspelen

In de Bijbel is verscheidene malen sprake van dansen. Hoe men destijds danste is niet in details bekend. Dansen op zich is evenwel goed, niet slecht.

Verkeerd is dansen op een wellustige, zinneprikkelende wijze of in een verkeerde omgeving. Een dergelijk verkeerd gebruik, vaak gepaard gaand met een of andere vorm van onbeschaafde muziek, karakteriseert een groot deel van de hedendaagse dansgelegenheden.

Maar als christenen, jong of oud, zich willen ontspannen of feestvieren door middel van een dans met andere gelovige en karaktervaste mensen en zij dit doen op passende wijze, dan is dat beslist niet zondig of „werelds”.

God zegt dat er „een tijd om te dansen” is (Pred. 3:4). Laten wij ervoor zorgen dat die tijd op de juiste wijze wordt gebruikt!

Het principe aangaande activiteiten als kaartspelen en theaterbezoek, waarmee veel fundamentalistisch ingestelde mensen nog altijd problemen hebben, moet nu duidelijk zijn. De Bijbel doet geen rechtstreekse uitspraak over een van beide, maar gezien in het licht van Gods wetten en de bijbelse voorbeelden is het principe duidelijk.

Een kaartspel is op zich niet zondig en spelen daarmee, als louter amusement, evenmin. Een gevaar schuilt in de mogelijkheid dat men aan dergelijke vormen van vermaak te veel tijd besteedt, terwijl een christen zijn tijd op

verstandige wijze dient te gebruiken (Ef. 5:15-16).

Een verkeerd gebruik van een kaartspel of enig ander object, met gokken als doel, is zonde. God gebiedt: „Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen” (Ex. 20:9). Wij moeten leren bouwen, construeren en produceren, in navolging van God, de Meesterbouwer en Schepper.

Gokken staat gelijk met parasiteren op de samenleving; het is een schending van dit grondprincipe en doorkruist het doel waarvoor de mens bestaat. Gokken berust in wezen op de gedachte iets voor niets te krijgen, op het verlangen naar materiële winst ten koste van anderen, hetgeen een regelrechte schending betekent van nog een van de Tien Geboden: „Gij zult niet begeren” (Ex. 20:17).

Film, video, theater

De kwestie van het kijken naar film, video of toneel draait om de reden waarom men dit doet en het type toneelstuk, video-opname of film waar men naar kijkt.

Veelvuldig kijken naar toneelstukken of films louter voor het eigen genoegen of om te ontsnappen aan de verantwoordelijkheden die het leven meebrengt is „werelds”. Laten wij onszelf niet voor de gek houden: veel mensen zijn doorgewinterde escapisten!

Men kan niet vrijblijvend moorden, stelen, verleiden, gokken en dronken worden via de persoon van een filmheld zonder dat dit sporen nalaat in het eigen karakter! Hierdoor kunnen televisie en videorecorder voor iemand een enorm probleem worden.

Een juist gebruik van film, toneel of televisie is daarentegen zeer waardevol. Er zijn toneelstukken en films die een historische of anderszins educatieve basis hebben en niet onevenwichtig gewelddadig of zinneprikkelend zijn. Ze zijn echter in de minderheid en het zal enige moeite kosten ze te vinden. Maar ook een gewoon liefdesverhaal of een komedie mag u niet zodanig beïnvloeden dat u Gods wet veronachtzaamt.

Het goede type film of toneelstuk is moeilijk te vinden. God zal echter niemand veroordelen die deze middelen oprecht gebruikt ten behoeve van ontwikkeling of ontspanning. Slechts het verkeerde gebruik ervan is zondig. Dit

grondprincipe is ook van toepassing op het onderwerp muziek.

Vermijd werkelijke „wereldsgezindheid”

God wil dat wij een gelukkig en overvloedig leven leiden, zonder zonde. Dat wil zeggen, een leven in overeenstemming met Gods wet. De Tien Geboden, zoals ze in geestelijke zin werden verheerlijkt door Jezus Christus, brengen een levenswijze aan het licht. Ze maken ons duidelijk hoe wij God moeten liefhebben, eren en dienen en hoe wij onze medemens moeten liefhebben en van dienst zijn. Iedere activiteit of atmosfeer, ieder „systeem” waardoor u in conflict komt met de geest van de Tien Geboden is „werelds”. Willen wij God toebehoren en goddelijk karakter ontwikkelen om uiteindelijk als lid van Gods Gezin te kunnen worden geboren, dan moeten wij deze „wereldsgezindheid” vermijden.

De apostel Jakobus vroeg aan degenen aan wie hij schreef of zij wisten „dat de vriendschap met de wereld vijandschap tegen God is? Wie dus een vriend der wereld wil zijn, wordt metterdaad een vijand van God” (Jak. 4:4).

Betekent dit dat wij onze medemens moeten haten? Beslist niet.

Jakobus had even tevoren immers geschreven dat wij de koninklijke wet dienen te vervullen: „Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf” (Jak. 2:8).

Definitie van „de wereld”

Om de betekenis van deze en overeenkomstige passages in de Bijbel te begrijpen moeten wij het griekse woord kennen dat in het Nieuwe Testament met „wereld” is vertaald. Het in Jakobus 4:4 gebruikte woord is *kosmos*, dat betekent de maatschappij of wereldorde die de mens op aarde heeft ingesteld. Deze passage betekent dus eenvoudig dat ware christenen het maatschappelijk stelsel van de mens niet moeten liefhebben. Dit stelsel is gebaseerd op wedijver, hebzucht, eigenbelang en ijdelheid. Toch laten velen, vooral jongeren, zich er gemakkelijk door meeslepen.

Bereid u voor op de Wereld van Morgen

Een ware christen behoort eenvoudig geen deel uit te

maken van deze wereld die God tart. Hij kan niet deelnemen aan de moordende concurrentie, de louche transacties, de schuine moppen en het seksmisbruik van deze wereld; hij kan zich niet begeven onder de „jet-set” en zich ophouden in hun „elitewereld” van begeerte en ijdelheid.

Wie vermijdt wat de Bijbel omschrijft als „werelds”, zich aan God onderwerpt en tegelijkertijd een gelukkig en evenwichtig leven leidt, moet beschikken over duidelijke waarden en doelstellingen en een levenswijze volgen die het bereiken daarvan mogelijk maakt. Het moet dus iemand zijn die de woorden van God zorgvuldig bestudeert, erover nadenkt en zijn leven ernaar richt (Matth. 4:4); iemand die Christus' voorbeeld volgt en die tot God bidt om hulp, wijsheid, liefde en leiding; iemand die het in de Bijbel geopenbaarde, geïnspireerde voorbeeld van Jezus Christus zorgvuldig en ijverig bestudeert.

Zo iemand bouwt een evenwichtig karakter op met het doel eeuwig te leven met God in de Wereld van Morgen.

De Bijbel is een boek voor *NU*

De Bijbel werd voor vandaag geschreven, voor dit tijdperk — voor deze generatie! Geen enkel boek is zo up-to-date als de Bijbel.

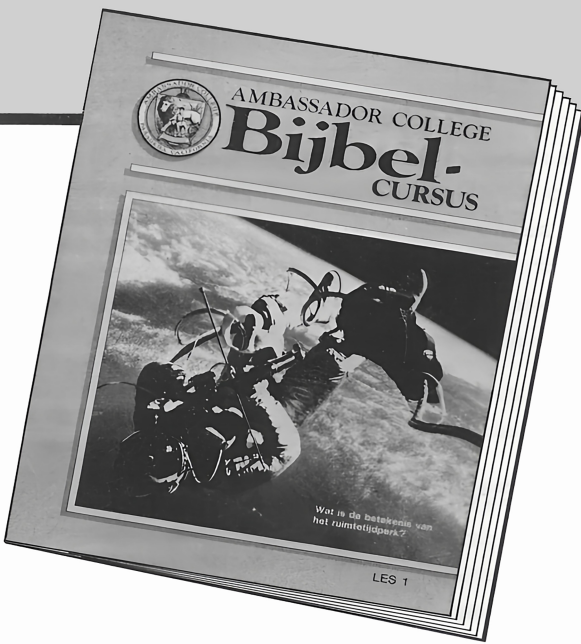
Op de bladzijden van dit Boek, dat zo weinig mensen begrijpen, worden de oorzaken van alle problemen van de wereld geopenbaard — de maatschappelijke problemen, de economische problemen en zelfs de dreiging van nucleaire vernietiging die de mensheid boven het hoofd hangt.

De Bijbel laat zien waar de wereldgebeurtenissen toe leiden en waar zij op zullen uitlopen.

Maar ironisch genoeg wordt dit Boek het minst begrepen!

Hoe komt dat?

Eenvoudig omdat, wanneer de meeste mensen de Bijbel proberen te lezen, zij hem niet *kunnen* begrijpen. Dientengevolge nemen zij aan dat de Bijbel op onze moderne tijd geen betrekking heeft.

Maar u kunt de Bijbel begrijpen!

Al vele jaren heeft Ambassador College duizenden mensen door middel van de BIJBELCURSUS geholpen „bijbelkenners” te worden. Deze unieke cursus heeft honderdduizenden cursisten, in vrijwel alle landen ter wereld, kennis en begrip van de Bijbel gegeven.

De cursus is ontworpen om u te leiden bij een systematische, diepgaande studie van de Bijbel, waarbij de Bijbel het enige leerboek is.

Onderwerpen van essentieel belang worden grondig behandeld en uiteengezet.

De cursus is absoluut gratis! Schrijf om als cursist te worden ingeschreven naar:

